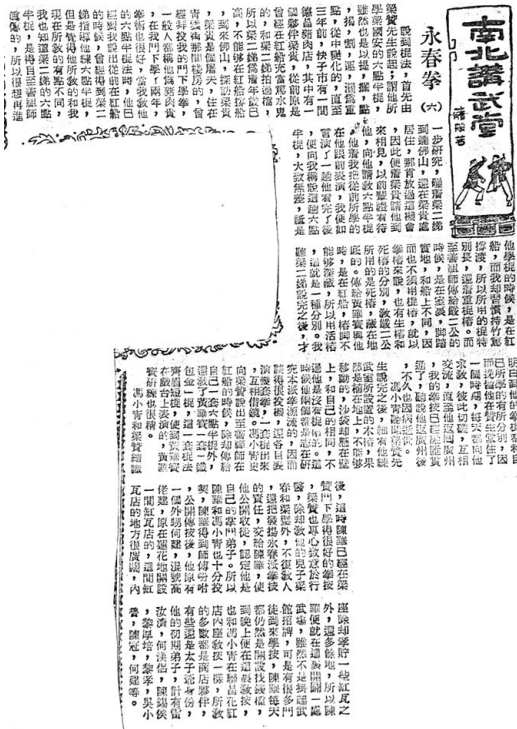

Historia rodziny Tang - gałąź Czerwonej Dżonki

Rozdział 6 Weng Chun Kuen (永春拳)

Wycinek rozdziału szóstego

Kiedy z Feng'iem rozmawiali o umiejętnościach walki na długie tyczki, Liang Zan (Leung Jan) przejął inicjatywę i wyjaśnił, że forma Luk Dim Boon Kwun (liu dian ban gun), której nauczył się od Liang Guo An'a, zawierała cechy ti, lan, dian, jie, ge, yun i lou jako główne punkty i na ich podstawie wywodzono modyfikacje. Niemniej jednak, miał szczęście spotkać Liang Er Di (Leung Yee Tai) trzy lata temu i również się od niego uczyć. Opowiedział również Feng Xiao Qing'owi, jak poznał mistrza Liang Er Di. W centrum Kuai Zi (快子市) istniała rzeźnia o nazwie „Sklep z Wieprzowiną De Chang” (德昌猪肉店). Jednym z jej współników był Liang Gui (梁貴), który kiedyś pracował jako sternik na Czerwonej Dżonce i był na niej współ-partnerem Liang Er Di. Kiedy Liang Er Di się zestarzał i nie mógł dłużej pracować jako przewoźnik, przyjechał do Foshan, aby odnaleźć Liang Gui, który wówczas pracował jako rzeźnik i mieszkał w pokoju w magazy- nie przy ulicy Qing Yun (青雲街).

Liang Gui był znany jako „Wieprzowy Gui” (猪肉贵). Uczył się Weng Chun Kuen przez dwa lata od Liang Zan'a i radził sobie bardzo dobrze. Kiedy Liang Zan uczył go Liu Dian Ban Gun, powiedział swojemu sifu, że nauczył się tego od mistrza Liang Er Di. Wszystko to, czego Liang Gui nauczył się od Liang Zan'a, było jednak nieco inne. Liang Zan wiedział, że Liang Er Di uczył się Liu Dian Ban Gun bezpośrednio od Mistrza Zhi Shan'a (Chi Sin'a) i bardzo chciał dowiedzieć się o nim więcej. Ponieważ Liang Er Di przyjechał do Foshan i zatrzymał się u Liang Gui, Liang Zan wystąpił mu zaproszenie za pośrednictwem swojego ucznia.

Kiedy już spotkał Liang Er Di'ego, okazał mu kurtuazyjny szacunek jako starszemu i zapytał go o Liu Dian Ban Gun. Liang Er Di poprosił wtedy Lianga Zan'a, aby przedstawił swoją wiedzę na temat techniki długiej tyczki. Kiedy Liang Zan skończył pokaz, Liang Er Di powiedział mu, że jest ona

zasadniczo taka sama jak jego. Jedyna różnica polegała na tym, że Liang Er Di nauczył się tej umiejętności na Czerwonej Dżonce, ponieważ jako sternik musiał posługiwać się długim drągiem i kładł nacisk na ćwiczenia z drewnianym manekinem. Z drugiej strony, kiedy Yan Er Gong (Yim Yee Kung) uczył się tej umiejętności od mistrza Zhi Shan'a, znajdowali się na twardym gruncie, co było zupełnie innym środowiskiem. Ucząc się Liu Dian Ban Gun, Yan Er Gong nie musiał ćwiczyć z drewnianym manekinem. Drewniany manekin do ćwiczenia umiejętności walki na pięści został ponownie podzielony na wersję Sheng Zhuang lub Huo Zhuang (生樁/活樁) jako [manekin ruchomy] i Si Zhuang (死樁) jako [manekin statyczny].

Kiedy Yan Er Gong uczył się tej sztuki, używano manekina Si Zhuang, który był częściowo wkopany w ziemi. Kiedy Huang Huabao (Wong Wah Bo) opanowywał tę umiejętność na Czerwonej Dżonce, drewniany manekin nie mógł być zakopany w ziemi i dlatego używano tam wersji ruchomej Huo Zhuang.

W ten sposób wyjaśniono różnicę pomiędzy tymi dwoma zestawami umiejętności. Kiedy Liang Zan usłyszał opinię Liang Er Di, spostrzegł, że istnieje różnica między tym, co praktykowali i gorąco poprosił Liang Er Di, aby pozostał w Zan Sheng Tang przez jakiś czas. Codziennie spędzał z nim czas na rozmowach o sztukach walki, aż nadszedł czas, aby Liang Er Di powrócił do Guangzhou. W tym czasie Liang Zan opanował już kompletną wiedzę z zakresu obu zestawów umiejętności. Później dotarła do niego wiadomość, że Liang Er Di zmarł z powodu choroby jakiś czas po przybyciu do Guangzhou.

Kiedy Liang Zan zakończył swoją opowieść, Feng rozejrzał się po pomieszczeniu i zwrócił uwagę na sprzęt używany przez niego do ćwiczeń. Drewniany manekin był częściowo zakopany w ziemi, a zatem nieruchomy. Worki z piaskiem były zawieszane na ścianie tak samo jak u niego. Z drugiej strony, Liang nie zainstalował drewnianego manekina do treningu długiej tyczki Kwun Chong. Obaj jednak byli bardzo zainteresowani poznaniem pochodzenia stylu Weng Chun i odbyli przyjemną dyskusję. Następnie każdy z nich zademonstrował kilka przykładów umiejętności walki na pięści i sekwencję umiejętności walki długą tyczką, aby mogli się od siebie uczyć nawzajem. Feng opowiedział Liang'owi, że kiedy mieszkał na Czerwonej Dżonce, mistrz Zhi Shan nauczył go Liu Dian Ban Gun, a Huang Huabao formy Tie Bao Jin Gun (鐵包金棍) [żelazna złota maczuga] do występów scenicznych. W użyciu była też para Qi Mei Duan Gun (齊眉短棍) [pałki sięgające do brwi], a Huang Huabao potrafił władać nimi doskonale.

Feng i Liang nawiązali przyjacielskie relacje od pierwszego spotkania. Feng był również w przyjacielskich stosunkach z Chen Hua (Chan Wah Shun). W tym czasie Chen uczył się Weng Chun Kuen od jakiegoś czasu i osiągnął bardzo dobry poziom. Liang skupił się na praktyce lekarza

tradycyjnej medycyny chińskiej. Poza dwoma synami, Liang Chun (梁春) i Liang Bi (梁璧), nie przyjmował już innych uczniów na naukę Weng Chun Kuen. Uznał Chen'a za swojego następcę w przekazie Weng Chun Kuen i powierzył mu zadanie otwartego nauczania tej sztuki walki.

Chen miał siostrzeńca He Jian'a (何建), którego pseudonim brzmiał Gao Lao Jian (高佬建). Był on właścicielem sklepu z wyrobami ceramicznymi w Lian Hua Di (蓮花地). Wnętrze sklepu było bardzo przestronne. Oprócz miejsca do przechowywania wyrobów ceramicznych, było tam wystarczająco dużo przestrzeni do treningu sztuk walki. Choć nie była to szkoła z prawdziwego zdarzenia, Chen nauczał swoich uczniów w sklepie, po tym jak w ciągu dnia pracował na stoisku z wymianą pieniędzy.

Jego uczniami byli głównie pracownicy sklepów, a niektórzy z nich byli synami właścicieli. Wśród jego uczniów w początkowym okresie byli Lei Ruji (雷汝濟), He Hanlü (何漢侶), Chen Xihou (陳錫侯), Li Houpei (黎厚培), Li Xiao (黎孝), Wu Xiaolu (吳小魯), Chen Guan (陳冠) i He Jian (何建). W tym samym okresie Feng Xiao Qing nauczał wieczorami w sklepie Lian Chong Hua Hong.